

Er was eens een laag land met een divers en koppig volk. Ze stonden bekend voor hun kundige oplossingen, zeeën droogleggen, land maken. Nota's werden geschreven voor ieder probleem. De laatste nota, de vierde extra, had het land niet genoeg gebracht. Vinex. Je wilde er niet dood gevonden worden. Op een dag stonden ze weer voor een moeilijke opgave. Woningnood en een milieucrisis. Ze kwamen er niet uit. De lagen landen splitsten zich op. De een had milieu voorop, de ander de woningen. Ze dachten dat ze het beter wisten. De een ging verdichten. Ieder plantsoen werd volgebouwd, alle bomen gekapt. Parken en groen waren verleden tijd. Bouwen, bouwen, bouwen, een miljoen erbij. Nadenken over hoe, ho maar. Er moest gebouwd worden. Het andere lage land was voor de natuur. Wild voorop, mensen op de tweede rij. Het waren barre omstandigheden. Met weemoed dachten ze terug aan hun oude wijken. Een woning, een tuin, een portiek en parkeerplaats voor ieder. Wat een feest. Een Vinexwoning? Ze zouden er een moord voor doen! Koppig dat ze waren leek polderen verleden tijd. Echter bleef het verlangen. De bewoners van de twee lage landen, enkel bezig met overleven, zijnde het in een betonnen of een groene jungle moesten hun ei weer kwijt. Expressie! Het verlangen naar het huiselijke VINEX gevoel! Over de muur klommen ze en verwezenlijkten hun vinexsentiment. **Is dit het begin van een nieuwe polder?**